

ALS LLAVIS DEL SILENCI

I

Oh nits! Tant hivernar en immòbils missatges
—fets de tant cor i adéus!—, en espera dels mots
que duren existència alada a les imatges.
I les màscares orbes sota vent de sanglots!

Món increat del cant: profunda vall oferta
als lluminosos boscos de gegantins estius.
Constel·lació pura, música que es desperta
con un arbre a la riba d'un gran somni de rius...

I flotar dolçament, encara a la deriva
de les aigües reals, esclau del darrer gel
de silenci que abraça la proa fugitiva.

Oh, el pensament ja sega la tenebra indefensa
i l'ànima desgrana les espigues del cel!
Oh zenit del poema, oh lliure joia immensa!

II

Oh veus! La dura boca envaeix tot l'aeri
refugi del meu cor. Oh font de saba astral

caient dintre l'oïda nocturna del misteri!
El silenci s'inclina a sa empremta mortal.

Cantar l'arbre del crit! Estendre branc i fruita
a l'eterna amenaça de la gèlida nit
de l'ésser que abandona tota lúcida lluita.
Aus de la consciència! Cantar l'arbre del crit!

I l'espai, a l'entorn, de solitud s'inunda.
Morir del cant ardent —l'inevitable vol
que arbora el suprem èxtasi de l'alosa jocunda—,

tot corbant-me de nou a la pàl·lida estrella
que ja anuncia als mots l'arribada del sol.
Oh dia meu: atònit esguard sense parpella!

III

¿On és la teva mort? Alçar-la! Abraçar l'hora
en què la teva absència em mira amb ulls d'argent.
Dintre la meva sang, ta boca d'ombra implora
un sobtat epitafi d'estrelles i de vent.

En mon silenci, llarga, la teva veu murmura
a dalt dels aqüeductes que uneixen cor i cant.
Presència fidel, deu que, ascendint, s'atzura
dintre el canal del temps i baixa, xarbotant,

devers la crida ardent de la planura estesa!
Fet mite fluvial, mon ànima davalla
entre ribes florides de brusques primaveres,

lluny ja de la Muntanya de tants records encesa,
enclusa on l'esperit secretament treballa.
Cal fer etern ton record entre les oliveres!

IV

Més enllà del meu cant s'esfondren les batalles—
veig entorn de les cendres aixecar-se jardins,
la naixença del vent en les joves rialles,
i sento les ciutats com tebis violins

a les mans de les nits vastament amoroses...
Més enllà del meu cant, oh l'astre corporal
de la vida, els oficis, el passat de filoses
que alça testes de bronze, i l'herba germinal

sota el desig de l'Home vestit d'hora vermella!
I del rusc del seu cor, la nupcial abella
de l'esperança emprèn el seu vol fulgurant,

per damunt de les llàgrimes gelades de la història,
vers les altes corol·les de la llum de victòria,
vers la boca de pol·len de déu despert, l'Amant...

V

Dir la brusca sorpresa d'un record de gavina.
Naufragar dolçament en sensibles esculls
de temps i llunyania. Quina claror llatina
celebra i canta el déu que dormia als meus ulls!

Rialla de la vela: àmfora en blava testa!
Oh, les trenes salines esbadiant-se al pit
immòbil de la terra vestida de ginesta!
Als llavis de l'escuma mor i neix l'infinit.

Espera del meu ésser, com roca extasiada
per un somni futur de proa il·luminada
que calmarà el murmuri innúmer de l'atzar.

Oh, la sirga diàfana dins l'abís de tenebra,
l'assalt de l'ona tèbia que s'enduu tot el gebre!
Dir que en mi vetlla el cor profund del mar, del mar...

ÀNIMA I MÓN

A J. Amat-Piniella.

I

Terra

Ni l'amor ni la joia no encenen primaveres,
sinó la mort que canta de cara al firmament.
Devers el roig altar de les secretes eres,
porteu l'eterna ofrena, coèfores del vent!

Morir, deixar d'ésser hoste. En l'espera abolida,
enllà dels comiats, oh terres de l'ahir
d'on, tremolosos, s'alcen els braços de la vida!
Finalment ho sabràs: sols la terra és destí.

II

Cel

Si l'esguard l'interroga, el cor no s'hi asila.
Els déus que l'habitaven caigueren en la nit.
¿Serà d'alba o ponent l'estrella més tranquil·la
que, al fons del seu dolor, somia l'esperit?

I cap àngel, oh nits! De futur traspassada,
l'esperança camina dintre la soledat
d'aquesta ampla comarca de tenebra estrellada:
els signes de l'exili en llur tràgic esclat.

III

Mar

Oh, les aigües movents de l'etern parteratge
de la llum que abandona sos gèlids estimballs!
Redemptora paraula, verb clavat a la imatge:
sol obert a la Vela com un crist de coralls.

Reialmes de la veu, oh renaixent victòria:
quina Parca d'escuma, entre batuts niells,
en música apaivaga la dissonant cridòria
mentre, enllà, els pujols alcen un dolç dia d'ocells!

IV

Foc

Cim extrem de la flama: heroi! Diürn, completa
la gran corba visible del teu retorn al sol,
que ho fa tot més real, i, com brillant sageta,
arriba en la darrera caiguda del teu vol.

Romans. Però el que passa, el vent infatigable,
t'acreix, i ets en l'hivern l'amant cor estival,
l'arrel, l'ocell que emigra, l'infant, la terra arable,
oh més pur com més cremes, i en tes desfetes ¡alt!